

РЕШЕНИЕ

№ 5604

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ВЕРА Й. ТАСЕВА
като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110206336 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на „xxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, срещу Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закон за пътищата № 8504627311, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на „xxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

Недоволно от така издадения електронен фиш е останало санкционираното юридическо лице, което, в подадена чрез адв. К. А. от АК - Хасково жалба, релевира доводи за отмяната му. Сочи се, че за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП не е предвидена възможност правните субекти да бъдат санкционирани чрез издаването на електронен фиш. Излагат се твърдения, че не е спазен образецът, утвърден от Управителния съвет на АПИ. Навежда се, че по този начин е допуснато и нарушение на срокове, уредени в чл. 34 ЗАНН. Отделно се изтъква, че липсват съществени реквизити от съдържанието на електронния фиш. Посочването на две алтернативни изпълнителни деяния се третира като неточност в описанието на нарушението, възпрепятстващо правото на защита на санкционираното лице.

Поставя се под съмнение дейността на контролния орган и осъществяването от него проверки. Навеждат се доводи за наличието на технически проблеми в техническите средства от електронната система. Излагат се доводи, че въззивникът не е осъществил нарушението, за което му е наложена имуществена санкция, тъй като към посочената в електронния фиш дата на нарушението е бил в сила договор, сключен между "xxxxxxxxxxxxx" ЕООД и "Интелигентни трафик системи" АД с предплатен баланс и превозните средства са били оборудвани с работещи бордови устройства, които са предавали информация за изминатия път. Освен това се навеждат доводи за наличието на достатъчно основания процесният случай да бъде квалифициран като „маловажен“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

На основание така подадената жалба е образувано НАХД № 11496/2022 г., по описа на СРС, НО, 116 състав, приключило с Решение № 4387/17.11.2022 г., с което оспореният електронен фиш е отменен. Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба и е образувано КАНД № 1972/2023 г., по описа на АССГ, III Касационен състав, приключило с Решение № 2875/28.04.2023 г., с което решението на СРС е отменено и делото е върнато за повторно разглеждане от друг състав и е образувано настоящото НАХД № 6336/2023 г., по описа на СРС, НО, 94 състав.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К. А., която моли да бъде отменен атакуваният електронен фиш. Представят се и допълнителни писмени бележки, в които се излагат доводи, че към момента на издаване на обжалвания електронен фиш, не е било допустимо издаването на електронен фиш за нарушение по чл. 179 ал. 3б ЗАНН, а вместо това административнонаказателното производство е следвало да се развие със съставяне на АУАН и издаване на НП. Навежда се, че обжалваният електронен фиш е издаден след изтичане на срока по чл. 34 ал. 3 ЗАНН. Навежда се, че мястото на нарушението и изпълнителното деяние не са посочени по ясен и недвусмислен начин. Излагат се доводи, че нарушението не е установено по несъмнен начин, тъй като техническото средство, с което е заснето не е преминало последваща проверка на техническата изправност, независимо, че същото заснема величина - място и час на нарушението. Навежда се, че липсата на изискване в националното право техническите устройства, с които се заснемат нарушенията, да преминава през техническа проверка, противоречи на Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета. Алтернативно се излагат доводи, че ако се счете, че извършването на нарушението е доказано и в административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, то наложената имуществена санкция е непропорционална на тежестта на нарушението. Излагат се съображения, че приложение следва да намери разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна – редовно призована, не изпраща представител. С писмени бележки, депозирани по НАХД № 11496/2022 г. по описа на СРС,

НО, 116 състав, е заявено становище за неоснователност на жалбата, като е направено искане обжалваният електронен фиш да бъде потвърден и в полза на въззиваемата страна да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в законовия срок (видно от приложено известие за доставяне електронният фиш е връчен на въззивника на 16.08.2022 г., а жалбата е подадена на 29.08.2022 г.) и от лице с активна процесуална легитимация, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като разгледа жалбата и изложените в нея съображения, и като прецени събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа страна:

„xxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, със седалище и адрес на управление гр. Перник, кв. „Църква“, ул. „Белоградчик“ № 19, със законен представител Миглена Евгениева Балчова, с основна икономическа дейност автомобилен транспорт.

На 28.02.2020 г. между "xxxxxxxxxxxx" ЕООД и "xxxxxxxxxxxxxxxx" АД (ИТС) бил сключен договор № 9129 с предплатен баланс, по силата на който ИТС се задължило да предоставя на въззивника срещу заплащане услуга за електронно събиране на пътни такси на база изминато разстояние и на база време (електронни винетки).

Към 17.06.2021 г. дружеството - жалбоподателя било собственик на седлови влекач модел/марка „Волво ФХ 12 42 Т“, с рег. № xxxxxxxxxxxxxxxx, категория N3, клас ЕВРО 3, с 2 оси, с технически допустима максимална маса 20100, в състав с ремарке с общ брой оси 5.

Според заявка за плащане № 130591/04.03.2020 г. към договор за предплатен баланс № 9129/28.02.2020 г. за няколко пътни превозни средства, сред които и пътно превозно средство с рег. № xxxxxxxxxxxxxxxx, били заплатени такса обслужване и депозит за бордово устройство, като процесното пътно превозно средство било оборудвано с бордово устройство с уникален номер 34224.

На 17.06.2021 г., около 09:06 ч. в община Столична, по път А-6 "Европа" км 50+427, с посока нарастващ километър, в пътен участък, включен в обхвата на платената пътна мрежа, от устройство с № 10181, елемент от електронната система за събиране на пътни такси, било засечено движението на автомобил модел/марка „Волво ФХ 12 42 Т“, с рег. № xxxxxxxxxxxxxxxx, за който нямало данни за валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

Контролното устройство № 10181 представлява автоматично устройство за записване на пътния трафик, разположено на метална рамка,

неподвижно монтирана над път А-6 /автомагистрала „Европа“/ км. 50+427, намиращ се между разклона за гр. Нови Искър и пътен възел „Илиянци“.

При тази хронология бил издаден Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закон за пътищата № 8504627311, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП на „xxxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx била наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на приобщените на основание чл. 283 НПК писмени доказателства: договор с предплатен баланс № 9129/28.02.2020 г., заявка за плащане № 130591/04.03.2020 г., копие на свидетелство за регистрация част I за МПС с рег. № xxxxxxxxxxxxxxxx, известие за доставяне, протокол № 28765/21; Заповед № РД-11-983/13.09.2021 г., ведно с приложение № 2; Заповед № РД-11-4/23.01.2020 г., отговор от АПИ, ОПУ - София от 25.07.2022 г., представен по дело № 7665/2022 г. на СРС, НО, 108 състав, отговор от АПИ, ОПУ - София от 25.07.2023 г., ведно с приложения - карта за местоположението на стационарна контролна точка (СКТ) 10181, извлечение от електронната система с данни за СКТ 10181, писмо изх. № 66 - СФ-232/17.02.2023 г. от ОПУ - София, протокол за установяване годността за приемане на изграждането, доставката и монтажа на нова стационарна контролна точка, извлечение от електронната система за историята на обработката на нарушението, по което е издаден електронен фиш № 8504627311, доклад от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а ал. 3 ЗДвП, веществените доказателствени средства - 2 броя статични изображения във вид на снимков материал.

Съдът кредитира приложените по делото писмени доказателства, които прецени като еднопосочни, последователни и обективни, кореспондиращи на приложените статични изображения - снимки. Приложените фотоизображения съдът също кредитира с доверие, като от тях се извежда номерът на автомобила, който се е движел в процесния пътен участък, дата и час, в който е преминал.

От писмо с вх. № 210637/25.07.2023 г. ведно с приложения - карта за местоположението на СКТ 10181 и извлечение от електронната система с данни за стационарна контролна точка (СКТ) 10181, се допълва точното разположение на контролното устройство и неговата пригодност. От писмо от АПИ, ОПУ - София се установява, че участъкът от Северната скоростна тангента, от км 0+0000 до км. 16+540, се припокрива с Автомагистрала "Европа" - А6, граница Сърбия - София, от км. 49+500 до км. 65+900 и местоположението на СКТ 1018 - км. 1+050 на Северна скоростна тангента, между разклона за Нови Искър и пътен възел Илиянци, съответства на приблизителния километър 50+427 от път А -6 "Европа".

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът

прави следните правни изводи:

Жалбата е основателна и атакуваният електронен фиш следва да бъде отменен, макар да не се споделят всички възражения в жалбата.

Съгласно чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние. Съгласно чл. 10 ал. 1 т. 2 от Закона за пътищата такса за изминато разстояние представлява тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3 (такива с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона - бел. с.), като заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. От своя страна разпоредбата на чл. 102 ал. 2 от ЗДвП, посочена като нарушена в обжалвания електронен фиш, предвижда, че собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Съгласно чл. 167а ЗДвП контролът по заплащането на таксата по чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата се осъществява от Агенция "Пътна инфраструктура" чрез електронна система за събиране на пътни такси.

Неизпълнението на задълженията на собствениците или ползвателите на ППС да заплатят дължимите пътни такси, се установява и документира, съгласно чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, посредством електронната система за събиране на пътни такси, която генерира доклад. Към него се прилагат статични изображения във вид на снимков материал. Докладът и снимките представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства. Съгласно разпоредбата на чл. 189е ал. 8 ЗДвП контролните органи могат да извършват справки в електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, като отразените в нея данни се считат за доказателства във връзка със следните обстоятелства: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, както и данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, данни за липса или наличие на деклариран тол данни и наличие или липса на заплащане на дължимите такси.

В случая от събраните доказателства се установи, че жалбоподателят е собственик на ППС, за чиято категория (обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона) е била дължима такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Дружеството - въззивник избрало да заплаща пътни такси, като декларира данни за движението на своето превозно средство чрез бордово устройство, като за целта е сключил и договор за електронно събиране на пътни такси с "Интелигентни трафик системи" АД. При този вид таксуване бордовото устройство изпраща данни на база GPS - координати от движението на товарния автомобил. Независимо от това от приобщения като писмено доказателство доклад по чл. 167а ал. 3 ЗДвП се установява, че таксата, дължима за тол- сегмента от път А6 км 50+427, през който на 17.06.2021 г., в 09: 06 часа е преминало ППС, не е била изчислена и заплатена. Установено е, че за преминаването през този участък от пътната мрежа не е изпратена валидна тол – декларация, а така също и не е закупена предварително маршрутна карта. Предвид горното съдът намери, че е доказано извършването на нарушение по чл. 102 ал. 2 ЗДвП.

На първо място, не са основателни доводите, поддържани от въззивника, че неправилно в случая за установеното нарушение по чл. 102 ал. 2 от Закона за пътищата отговорността на жалбоподателя е ангажирана чрез използване на облекчения ред по чл. 189ж ал. 1 ЗДвП вр. чл. 179 ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш вместо административнонаказателното производство да се образува със съставяне на АУАН. С решение № 2875/28.04.2023 г. по КНАХД № 1972/2023 г. по описа на АССГ, III касационен състав, с което е било отменено решение № 4387/17.11.2022 г. по НАХД № 11496/2022 г. по описа на СРС, НО, 116 състав, съставът на касационната инстанция е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на въззивника чрез издаване на електронен фиш. Указанията на касационната инстанция по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото (чл. 224 АПК).

Не се споделят възраженията на въззивника, че обжалваният електронен фиш не съответства на утвърдения образец от Управителния съвет на АПИ на основание чл. 189ж ал. 1 изр. последно ЗДвП. От приетите като писмени доказателства Протокол № 28765/2021 г. от заседание на Управителния съвет на АПИ, проведено на 09.09.2021 г., Заповед № РД - 11-983/13.09.2021 г. на Председателя на Управителния съвет на АПИ, издадена в изпълнение на решение на Управителния съвет на АПИ, отразено в горепосочения протокол, и Приложение № 2 към същата, се установява, че обжалваният електронен фиш съответства точно на утвърдения образец на електронен фиш - Приложение № 2 към заповедта за случаите, в които се ангажира административнонаказателната отговорност на собственик на ППС с техническа допустима максимална маса над 3, 5 тона.

Не се споделят възраженията за нарушение на сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и за издаването на обжалвания електронен фиш от

некомпетентен орган. Съгласно § 6 т. 63 ДР на ЗДвП "електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи". Съгласно ТР № 1/26.02.2014 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСК на ВАС „легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, поради което в електронния фиш не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението“. Настоящият съдебен състав застъпва становището, че в случаите, когато се прилага облекчения ред за санкциониране на административни нарушения чрез издаване на електронен фиш, доколкото този ред се явява специален по отношение на общата предвидена в ЗАНН процедура, където административнонаказателното производство се образува със съставяне на АУАН, сроковете по чл. 34 ал. 1 и ал. 3 ЗАНН не намират приложение. Тълкуването, което прави въззивникът, че заснемането на нарушението замества съставянето на АУАН, а електронният фиш е аналог на наказателното постановление и поради това следва да се съобразят сроковете съответно по чл. 34 ал. 1 ЗАНН и чл. 34 ал. 3 ЗАНН, е произволно и не намира опора в закона.

От легалната дефиниция за електронен фиш, дадена в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП, се установява неоснователността и на възраженията за липса на компетентност на издателя на обжалвания електронен фиш. В случая доколкото контролът по заплащането на таксата, предвидена в чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата, се осъществява от Агенция "Пътна инфраструктура", обжалваният електронен фиш е издаден от компетентна институция.

Не се споделят оплакванията в жалбата, че в електронния фиш е допусната неяснота по отношение изпълнителното деяние на нарушението. Жалбоподателят твърди, че от описание на нарушението в електронния фиш не става ясно дали отговорността му е ангажирана затова, че не е заплатена тол такса или е допуснато пътното превозно средство да се движи, без да е

заплатена тол такса. Отговорността на въззивника е ангажирана за нарушение на чл. 102 ал. 2 ЗДвП, според която разпоредба собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. При посочване на обстоятелствата на нарушението в обжалвания електронен фиш е посочено, че е установено движението на процесното ППС, без да има валидна маршрутна карта или тол декларация за преминаването. Предвид горното съдът намира, че е съвсем ясно, че отговорността на "xxxxxxxxxxxxx" ЕООД е ангажирана затова, че като собственик на процесното ППС е допуснал движението му по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена таксата по чл. 10 ал. 1 от Закона за пътищата.

Съдът намира обаче, че в електронния фиш не са посочени всички признаци от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му, с което е ограничено правото на защита на жалбоподателя. В обжалвания електронен фиш не е посочено какъв е бил размерът на дължимата такса по чл. 10 ал. 1 т. 2 от Закона за пътищата, както и по какъв начин същата е била изчислена. Както вече беше посочено отговорността на дружеството-жалбоподател е ангажирана за това, че като собственик на посоченото МПС е допуснал движение на посоченото МПС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за която не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за ППС няма валидна маршрутна карта или тол декларация. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП посочва, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда такса за изминатото разстояние (тол-такса) за ППС по чл. 10б, ал. 3 от ЗП / ППС с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона – бел. съд/, даваща право на едно ППС да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол-сегменти, в които съответното ППС е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол-сегменти такси, като таксата за изминатото разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на ППС, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Доколкото в електронния фиш се прави позоваване на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП и се твърди, че не е заплатена именно тази такса, то във фиша е следвало изрично, ясно и недвусмислено да посочи за конкретния път и съобразно данните на ППС в какъв размер е трябвало да бъде платена тол-такса. Освен това в електронния фиш няма посочени данни и за това какво е било конкретно изминатото разстояние, тол-сегменти, в които процесното ППС е навлязло, както и какъв е сборът на изчислените за съответните тол-сегменти такси. Съгласно чл. 10б, ал. 4 от ЗП размерът на дължимата за

плащане тол такса се определя въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда, предвиден в наредбата по чл. 10, ал. 7, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут, като същата важи само за пътното превозно средство, чийто регистрационен номер е бил правилно деклариран от собственика или ползвателя му. В електронния фиш е посочено, че за ППС няма валидна маршрутна карта и тол декларация за преминаването тоест размерът на таксата не би могъл да се установи по посочения в чл. 10б, ал. 4 ЗП начин. Съгласно ал. 5 в случаите когато не е възможно да се установи действително изминатото разстояние поради причини, които не се дължат на техническа неизправност на поддържаната от Агенция "Пътна инфраструктура" Електронна система за събиране на тол такси, се приема, че съответното пътнo превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл. 10, ал. 6. Следователно дължимата такса за преминаването е определяема и то по начина, посочен в цитираната разпоредба, и нейният размер е следвало да бъде отразен в електронния фиш, вкл. с посочване начина на формирането ѝ. В електронния фиш е вписано, че отделно от имуществената санкция жалбоподателят държи и такса по чл. 10, ал. 5 от ЗП в размер на 167 лева, но не може да се приеме, че това представлява ясно и точно посочване на размера на дължимата тол такса, която се твърди да не е била заплатена, тъй като не е посочено как точно е формирана тази стойност, колко километра е прието, че е изминало МПС, между кои две точки от платената пътна мрежа е отсечката, която е прието, че е изминало. Липсата на конкретно посочване на размера на дължимата тол такса за конкретното ППС с посочване на начина на определянето ѝ ограничава правото на жалбоподателя да разбере всички обстоятелства на вмененото му административно нарушение, в това число и какъв размер на такса не е заплатил и въз основа на какви обстоятелства се приема, че дължи такса именно в този размер. Допусната неяснота на административнонаказателното обвинение е достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на обжалвания електронен фиш, но за пълнота съдът ще посочи, че се констатира и други самостоятелни основания за отмяната му.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътнo таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътнo таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО: "Доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеклаирана пътна такса във връзка с

неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство". Със ЗИД на ЗП, ДВ, бр. 14 от 2023 г., се въвеждат нови разпоредби на чл. 10б, ал. 7-9 ЗП, в сила от 01.01.2024 г., с които националното законодателство е съобразено с изискванията на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., в частност с чл. 2, § 7 от същия и е предвидено уведомяване на собственика или ползвателя на ППС, за което има действащ договор с доставчик на услуга по електронно събиране на такса за изминато разстояние, в случаите на частично или непълно деклариране на тол данни, като на собственика или ползвателя се предоставя възможност да заплати дължимата такса в срок от 14 дни от уведомяването и при заплащане на таксата в този срок не се образува административнонаказателно производство. Видно от мотивите към законопроекта, измененията имат за цел транспонирането на европейското законодателство относно заплащането на тол таксите и по-конкретно въвеждането на национална уредба, която да кореспондира на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО. Макар към датата на нарушението по обжалвания електронен фиш, а и към момента на постановяване на решението, разпоредбите на чл. 10б, ал. 7-9 ЗП, в сила от 01.01.2024 г., да не са част от действащата правна уредба, то доколкото разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. имат пряко действие, обжалваният електронен фиш следва да се отмени поради опорочаване на процедурата по реализиране административнонаказателната отговорност на въззивника. От писмените доказателства се установява, че жалбоподателят "xxxxxxxxxxxxx" ЕООД е имал сключен договор с "xxxxxxxxxxxxx" АД с предплатен баланс, по силата на който ИТС се задължило да предоставя на въззивника срещу заплащане услуга за електронно събиране на пътни такси на база изминато разстояние и на база време (електронни винетки) и процесното МПС е разполагало с бордово устройство, поради което доставчикът на електронната услуга за събиране на пътни такси за изминато разстояние - АПИ, е следвало да уведоми жалбоподателя като собственик на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и доброволно заплащане на дължимата тол такса за процесния сегмент. Едва след уведомяване и бездействие на жалбоподателя да заплати дължимата такса доброволно, е следвало да се пристъпи към ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Следващо самостоятелно основание за отмяна на обжалвания електронен фиш е, че при издаването му е нарушен принципът на

пропорционалност. Легалното понятие за „тол такса“ е дадено в чл. 2, б) от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури - „такса за изминат участък“ означава заплащане на определена сума за превозно средство, което изминава разстояние между две точки от инфраструктурата и е упомената в член 7, параграф 2; размерът на сумата трябва да е базиран на пропътуваното разстояние и на типа превозно средство;“. От понятието се извежда, че дължимите суми се определят според няколко отделни пера, свързани с характеристиките и на превозното средство, и на пътния участък.

Условията и редът за изграждане и функциониране на смесената система за таксуване се определят с наредба на Министерския съвет в съответствие с изискванията на Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, наричана „Директива 1999/62/ЕО“. Съгласно чл. 9а от посочената Директива „Държавите членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират прилагането на санкциите. Санкциите трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Приложената в настоящия случай санкционна разпоредба на чл. 187а, ал. 3, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б ЗДВП предвижда налагането на имуществена санкция в абсолютно определен размер от 2500 лева. Макар и държавите членки да са компетентни да изберат санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи. В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на ПЕС, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат /решение от 09 март 1978 г., *Simmmenthal SA*, 106/77, ECLI:EU:C:1978:49, т. 21-24 от цитираната практика/.

Размерът на санкциите следва да бъде съответен на нарушението и да бъде пропорционален на преследваната цел, а при избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничителната /решение от 19 октомври 2016, *EL-EM-2001*, C-501/14, EU:C:2016:777, т. 39 и цитираната съдебна практика/. От тези условности следва, че принципът на пропорционалност изисква, от една страна, наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от друга страна, при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая /решение от 4 октомври 2018 г., *Dooel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistic N&N*, C-384/17, ECLI:EU:C:2018:810, т. 45/.

С Постановление № 24 от 20 февруари 2020 г. за изменение на Тарифата за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа, приета с Постановление № 370 на Министерския съвет от 2019 г. (ДВ, бр. 101 от 2019 г.), товарните автомобили над 12 тона с 2 и повече оси, ЕВРО 3, в която категория попада и процесното МПС с рег. № xxxxxxxxxxxxxxxx, дължат по 0,08 лв./к. за движение по АМ, като път А-6, съгласно Приложение 1 към Решение № 101 от 20 февруари 2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние – „тол такса“.

Сравнявайки размера на дължимите такси с абсолютно определения размер на имуществените санкции, предвидени за налагане спрямо нарушителите, отявлено личи несъразмерността между двете стойности. Не на последно място предвидената санкция превишава многократно размера на дължимата „тол такса“. Абсолютната липса на пропорционалност на преследваната от законодателя цел, както и възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, съобразявайки неговите особености, изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество, дори прозира и в обстоятелство, че независимо от налагането на административното наказание, санкционираният правен субект дължи и заплащането на съответна такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата.

Същата се изчислява като се приеме, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия ѝ маршрут по протежението ѝ. В конкретиката на настоящия случай тази такса е изчислена в размер на 167 лева, а наложената на дружеството имуществена санкция надвишава този размер над 15 пъти. По делото не са налични данни за какво време и разстояние е използван републиканският път от превозното средство, а за да бъде освободен от административнонаказателна отговорност на жалбоподателя е предложено да заплати компенсаторна такса в размер на 750 лева, чийто размер също е в абсолютна стойност и се определя според техническите характеристики на превозното средство.

Налагането на „глоби“ с фиксиран размер за всяко нарушение, без възможност да бъде преценявана тежестта на самото нарушение е в разрез с принципа на пропорционалност. В светлината на съюзната практика, а именно Решение от 22 март 2017 г., по съединени дела Euro-Team Kft. C-497/15, Spirál-Gép Kft. C-498/15, ECLI:EU:2017:229, т. 50 от цитирана практика, изрично е изведено, че: „.....член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания като разглежданата в главното производство национална правна уредба, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.“

Националната юрисдикция е длъжна да приложи правото на Съюза в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като при необходимост остави без приложение всяка разпоредба, която, ако бъде приложена, предвид обстоятелствата по случая, би довела до несъответстващ на правото на Съюза резултат (решение от 13 юли 2016 г., Röppler, C-187/15, EU:C:2016:550, т. 45 цитираната съдебна практика). Макар и изрично съюзната юрисдикция да се е произнесла относно липсата на директен ефект на чл. 9а от Директива, то от това не следва, че националната юрисдикция трябва да загърби съюзното право, а напротив същата бива задължена да приложи съответстващо на правото на съюза тълкуване (решение от 04 октомври 2018 г., Doel Uvoz-Izoz Skopje Link Logistic N & N, C-384/17, ECLI:EU:C:2018:810, т. 58 – 61 от цитираната практика) (решение от 24 януари 2012, Maribel Domingues, C-282/10, ECLI:EU:C:2012:33, т. 24 от цитираната практика).

Воден от изложените принципни постановки съдът намира, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3б ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от водачите на превозни средства такси. Санкциите следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи, но преценени през принципа на пропорционалност, а при липсата на такава санкционна разпоредба и наличието на административно наказание в абсолютно определен/фиксиран размер, то същата следва да остане неприложена, а наказателното постановление да бъде отменено.

При този изход на делото, право на разноски има жалбоподателят. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, фактура и платежно нареждане, дружеството - жалбоподател е платило на адв. А. сумата в размер на 600 лв. за осъществено процесуално представителство по НАХД № 6336/2023 г., по описа на СРС, НО, 94 състав, както и сума в размер на 720 лв с ДДС за осъществено представителство по НАХД № 11496/2022 г., по описа на СРС, 116 състав, както и сумата в размер на 720 лв. с ДДС за осъществено представителство по КАНД № 1972/2023 г., АССГ, III касационен състав. В производството по НАХД № 11496/2022 г. по описа на СРС, НО, 116 състав, процесуалният представител на въззиваемата страна е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Доколкото такова възражение е било направено само по отношение на заплатеното адвокатско възнаграждение в производството по НАХД № 11 496/2022 г. по описа на СРС, НО, 116 състав, съдът намира, че следва да прецени единствено неговото съответствие с фактическата и правна сложност на делото, като го съпостави с предвидения минимален размер съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет /Наредба № 1/09.07.2004 г./. На първо място следва да се посочи, че процесуалното представителство по НАХД № 11 496/2022 г. по описа на СРС,

НО, 116 състав е било оказано преди влизане в сила на измененията в Наредба № 1/09.07.2004 г., обн. ДВ, брой 88 от 04.11.2022 г., с които е увеличен размерът на дължимите минимални адвокатски възнаграждения. Предвид действащата към 25.10.2022 г. /датата на съдебното заседание пред СРС, НО, 116 състав/ редакцията на разпоредбата чл. 18 ал. 2 вр. чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. и предвид размера на наложената в случая имуществена санкция минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение е бил 405, 00 лева. Съгласно параграф 2а от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за регистрираните по ЗДДС адвокати дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Така минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение е бил 486, 00 лева с ДДС. Съдът намира, че уговореното възнаграждение в размер на 720, 00 лева с ДДС е явно несъответно на фактическата и правна сложност на делото и на положените от страната процесуални усилия. Електронният фиш е издаден за едно нарушение, в производството пред РС е проведено едно съдебно заседание, в което са приети само писмени доказателства. Ето защо съдът намира, че разноските, които въззиваемата страна следва да заплати на жалбоподателя за заплатено адвокатско възнаграждение за производството по НАХД № 11 496/2022 г. на СРС, НО, 116 състав, следва да се намалят до размера на 486, 00 лева.

Разноските за заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 1972/2023 г. по описа на АССГ и НАХД № 6336/2023 г. по описа на СРС, следва да се присъдят в пълен размер (по отношение на тях не е направено възражение за прекомерност). Така въззиваемата страна следва да заплати на жалбоподателя разноски в общ размер на 1806, 00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. чл. 1 ЗАНН, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закон за пътищата № 8504627311, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ на „xxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 102, ал. 3 ЗДвП.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с адрес гр. София, бул. "Македония" № 3, на основание чл. 63д ал. 1 ЗАНН **ДА ЗАПЛАТИ** на „xxxxxxxxxxxx“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, сумата в размер на 1806, 00 /хиляда осемстотин и шест/ лева, представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава XXII от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____